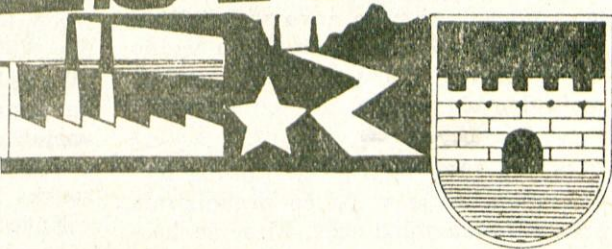

TRŽIŠKI VESTNIK

Leto III.

Tržič, 15. januarja 1954

Štev. 2

Več pozornosti naši mladini!

Zadnji plenum krajev. sveta ZSJ v Tržiču se je v marsičem precej razlikoval od prejšnjih. Lotil se je enega najvažnejših vprašanj, ki bi moralo biti sleherni naši organizaciji in društvu življenjsko važno, saj je v naši mladini edina možnost pridobivanja novih sposobnih delovnih ljudi, patriotično zavernih državljanov ter vsestransko predanih mladih revolucionarjev.

Doseči tako moralno vzdušje pa vsekakor ne bo lahka stvar, saj smo predvsem v zadnjem obdobju vse preveč pozabljali na mladi rod, vse preveč ga prepuščali samemu sebi, kar je brez dvoma rodilo nešteto nepravil, podtikavanj, graje in kritiziranje naše mladine. Clani plenuma so o teh stvareh globoko razmišljali ter prišli do koristnih sklepov, katere pa bo mogoče izvršiti le tedaj, če bodo sindikati, množične organizacije in društva pravilno ocenjevali delo mladine na svojem področju, obenem pa ji nudile vsestransko pomoč tako pri strokovnem usposabljanju kot pri krepitvi vseh moralnih vrlin novega socialističnega človeka.

Da trenutno s precejšnjim delom mladine nekaj ni v redu, da je zgubila tisto revolucionarnost, ki smo jo videli pri njej v prvih povojnih letih, ter da se del le-te izživlja na razne nedovoljene načine, je predvsem krivda nas vseh, celotne družbe. Sindikati so takorekoč izgubili svoj politični značaj in niso čutili nobene potrebe, da bi mladim ljudem nudili kakršno koli moralno pomoč tako pri strokovnem usposabljanju kot pri razčiščevanju idejnih temeljev nove socialistične ureditve. Kljub temu, da se je delo mladine preneslo iz podjetij na terene, so sindikati v podjetjih dolžni, da se za njeno delo na delovnem mestu in njeno življenje v njenem prostem času vedno vsestransko zanimajo, ker bo le tako mogoče priti do pozitivnih zaključkov, kako najti načina za pravilno vzgojo mladih ljudi.

Čas hiti in z njim raste mladina, ki živi pod raznimi okoliščinami, ki pa so včasih tudi porazne. Koliko je žalostnih primerov, ko mladi ljudje zapadejo v kriminal, prekomerno izživljanje, ko si iščejo zabave pri alkoholu itd. Kdo je kriv temu, pač podrobno ni mogoče opredeliti, ker smo vsi od organizacij in društev pa do posameznikov v družini ali na delovnih mestih moralno odgovorni pred družbo, da dajemo mla-

dim doraščajočim ljudem dober vzgled in pravilne življenjske napotke. Predvsem bi morali sindikati v tem pogledu odigrati večjo vlogo, saj so poklicani, da vrše vzgojno poslanstvo med delavstvom, da stalno kontrolirajo in popravljajo napake starejših delavcev in da so z mladimi v neposrednem stiku, jih uče, jim svetujejo in pomagajo iskati vsakemu posebej po njegovih sposobnostih in volji pravo razvedrilo izven njenega delovnega časa. Več bi se morali zanimati za uspehe mladih ljudi pri napredovanju v šolah, njihovem vedenju, zanimati se, kako dojemata razvoj in napredek naše družbene ureditve. Mnogo premalo se spuščamo v probleme izkoriščanja otroških dodatkov ter v vprašanja, ki so precej pogostna, zakaj je ta ali oni mladinec ali mladinka zašla na neprava pota in podobno.

Vse preveč se poraja še mišljenje, da je prosvetni delavec tisti, ki naj vzgaja mladino. Res je, on jo mora vzgajati, toda njegovo delo je popolnoma brez vrednosti, če živi otrok oziroma mladinec izven šole v čisto drugačnih okoliščinah, ki proti razlagam iz šole ustvarjajo razne pomisleke in neuravnovešenost.

Sprejeti so bili tudi sklepi, da bodo morala podjetja bolj skrbeti za strokovni dvig naših vajenskih šol. Pomanjkanje raznih strokovnih učil in prostorov, kjer bi bila možnost, da se učenci z večjim veseljem zanimajo za svoje predmete, je v veliki mera precejšnja ovira uspešnejšega napredka.

Ob desetletnici odhoda tržiških mladincev v vrste NOB

V globoki dolini, obdani s planinskimi venci, leži mestece Tržič. Tiho in melanholično se razprostira, v pestrosti prirodnih lepote, katerih je v tej okolici v izobilju. Po globoki grapi se zajeda temnozeleno Bistrica, ki žubori svojo vsakdanjo pesem in v sebi nosi tisoče lepih spominov z visokih gora.

Takoj po prihodu v Tržič nas visoki dimniki spomnijo, da tu živi in se razcveta industrija, da tu živi delaven rod. Tu živi ljudstvo, ki je bilo v drugi svetovni vojni v borbi za svoje pravice, ravno tako pa je danes v neprestani borbi socialistične graditve naše države.

Če bi vsako podjetje le del svojega dohodka namenilo v ta namen, bi sčasoma vsi učenci v gospodarstvu prišli do lepo urejenih kabinetov in učilnic ter tehničnega orodja, kar bi jim v veliki meri olajšalo učenje.

Prav tako je še velik problem mladine v starosti od 14. do 16. leta starosti, ki nima pogojev, da bi se učila raznih obrti, za sprejem v delo pa še nima pogojev. Tudi v teh stvareh naj se merodajni organi v okviru tržiške komunalne skupnosti temeljito pogovorijo, ker bo rešitev tega problema v marsikaterem primeru rešila težke položaje družin, katerim so taki mladinci ali mladinke v breme.

Mladini je treba končno najti delo, pravilno vzgojo in vsestranske možnosti njenega gospodarskega in političnega razvoja. Treba jo je voliti v razne predstavniške organe podjetja in sindikalnih organizacij in ji dati izpodbudo, da bo dobila neko primerno miselno zaposlitev, kar ji bo utrdilo voljo do dela, še posebej pa do življenja samega.

Pred nami so občni zbori sindikalnih podružnic. Prav od teh je odvisno, kako bodo sprejeli svoj delovni program v prihodnosti in kako bodo reševali tudi vprašanje mladine. Samo z resnimi pripravami in vsestranskim poglobljanjem svojih nalog bodo lahko rešile vse tisto, kar so v veliko primerih opustile in zanemarile. Vsekakor je zadnji plenum dosegel svoj namen in z uspehom lahko pričakujemo, da se bo vprašanje izboljšanja dela z mladino v marsičem popravilo in da se bo nadoknadilo vse zamujeno.

Danes, ko je minilo 10 let, ko nas je zapustila prva grupa mladincev iz Tržiča in stopila v vrste partizanov in se tako vključila v NOB, bežijo naše misli v one težke dni, ko je okupator zasedel to lepo dolino in v njej vršil svoja grozodejstva. Njemu so se pridružili izdajalci domovine, izmed katerih lahko omenimo Nikolaja Klemenca, prvega nemškutarskega župana po okupaciji Tržiča.

Vsemu temu nasilju pa se je odločno uprla mladina Tržiča. Ob tej desetletnici se spominjamo vseh tistih tovarišev, ki so se še poprej borili v ilegali, kasneje v brigadah za svetle cilje na-

še ljudske revolucije. Obenem pa ne smemo pozabiti tudi na tiste tovariše, ki so častno položili v težkih borbah svoja dragocena življenja na oltar naše skupnosti, za našo novo socialistično Jugoslavijo. Oni naj nam bodo vedno svetel primer, kako je treba ljubiti svojo domačo zemljo.

✱

Že leta 1943, tako nekako okrog meseca maja se je v Trziču organizirala prva skupina mladincev, ki se je kasneje razdelila v dve skupini in to v center Trziča, Bistrica in Sp. Bistrica (Trajbah).

Vodja skupine centra Trziča je bil Pavle Krištofek, vanjo pa so bili izmed ostalih vključeni tudi Janez Ziblar, Matevž Lončar, Stanko Pretnar, Franci Pretnar, Tonček Zaplotnik, Tonček Stritih in Miloš Sova.

Vodja druge skupine (Trajbah) pa je bil Tonček Istenič, ki je bil glavni organizator mladinske organizacije, v katero so bili vključeni tudi Roblek, Ahačič, Sedej, Franci, Srečnik.

Po odhodu Tončka Isteniča v partizanske vrste se je celotna mladinska organizacija združila v eno močno organizacijo, katero je vodil Pavle Krištofek. To je bilo nekako v mesecu juliju 1943. leta.

Ta mladinska organizacija je bila vezana na sektor Storžič in je imela z njim tudi razne kontakte, z druge strani pa je bila povezana s sektorjem Dobrča.

Mladinska organizacija Trziča se je kasneje povezala tudi z nekaterimi člani KP, katerim je pomagala prenašati razno pošto, delala po obveščevalni liniji, zbirala material, raznašala razne partizanske časopise in propagando, sanitetne stvari, orožje, municijo in hrano, katero so po dogovorih prinašali do

partizanske edinice t. j. 3. kranjske čete. Ostali mladinci, ki so se nahajali še v produkciji, pa so vršili razne sabotažne akcije in s tem onemogočali proizvodnjo, trgali so po mestu in okolici nemške plakate, pisali parole po zidovih. Enkrat tedensko pa so se sestajali na sestankih, na katerih so se dogovarjali o delu, katerega bodo opravljali v bodoče. Tu so tudi brali razne partizanske liste.

Kakor vidimo, je mladinska skupina pokazala celo vrsto lepih uspehov v Trziču na vseh poljih sabotaž in borbe proti okupatorju. V mesecu decembru se je ta skupina mladincev odločila, da bo zapustila ilegalo ter da stopi v vrste partizanskih enot. Tonček Stritih in Franci Pretnar sta bila odločena, da še nadalje ostaneta na terenu, da organizirata novo skupino mladincev, vendar sta tudi kasneje pristopila v vrste partizanov. Zadnja velika akcija, katero je naredila tržiška mladina, je bila v tem, da je skozi Trzič znosila večjo količino paketov, orožja in municije in se nato 10. I. 1944 zvečer po dogovoru s partizansko edinico t. j. 3. kranjsko četo vključila v njene vrste. V večernih urah se je zaradi konspiracije napotila celotna skupina s sestanka „Hitlerjugend“ proti postaji, kjer so jo partizani že čakali. Od tod so se napotili proti Gozdu in nato proti Storžiču ter okrog 24. ure prispeli v partizansko taborišče pod Storžičem. Vsa skupina se je začela zanimati za borbo z orožjem in za taktiko partizanske borbe, tako da je že po krajšem času v januarju odšla v prvo akcijo v neko vas pri Golniku. Po dogovoru komandirja 3. kranj. čete je celotna grupa razen P. Krištofka, pustila 3. kranjsko četo nekako okrog 26. januarja 1944. leta in se napotila skozi težavni pohod

skozi Bistrico, Sv. Nežo, Leše, Podgoro proti Stoljski četi, od tam preko obeh Sav v Jelovico do Prtovča in od tam nazaj skozi vso Jelovico do Bohinja. Ker pa tam ni bilo edinice Prešernove brigade, se je celotna skupina zopet prebijala skozi Jelovico, kjer je bilo že več kot meter snega, in je končno prispela na Primorsko v Cerkno, kjer so se priključili Prešernovi brigadi. Tovariši Tone Zaplotnik, Matevž Lončar, Janez Ziblar, Miloš Sova, Franci Sedej, Lado Srečnik pa so se vključili v 2. bataljon Prešernove brigade. V 1. bataljon iste brigade so se vključili Ahačič, Pretnar in Roblek.

V težkih borbah z okupatorjem so dali svoja življenja tovariši Tone Zaplotnik, Ahačič, Roblek in Tonček Istenič.

In ravno danes, ko se spominjamo in praznujemo 10. obletnico pohoda v partizane, naj ne bodo pozabljeni tudi tisti, katerim ni bilo mogoče učakati dan svobode. Ostanajo naj nam kot svetel primer in geslo, da ideale, za katere so dali svoja življenja, spreminjamo v življenje in to v vsakdanji graditvi naše socialistične domovine.

Tako se je junaško borila mladina tega tihega in mirnega mesta Trziča. Borila se je za lepšo in srečnejšo bodočnost vseh narodov, borila se je za novo socialistično Jugoslavijo.

Zato vsi preživeli tovariši kličemo še danes: „Smelo naprej, v nove zmage socialistične graditve!“

Dopisujte v „Tržiški vestnik“!

8 Vrnitev v človeštvo

Znaki nacističnega poloma

Po enoletni zaposlitvi v Selzlovi delavnici sem bil že precej poznan zlasti med njegovimi odjemalci, s katerimi sem rad posegel v debato, če je tako nanoslo. Spoznal sem, da je tudi med dachauškim prebivalstvom precej razširjeno mnenje, da utegnejo „ti blazni SS-ovci“ taborišče uničiti, če bi izgubili vojno. Nekateri so se celo bali, da se bodo Amerikanci in Rusi nad njimi maščevali in uničili mesto Dachau, če bo taborišče uničeno. Navadno sem jim tako odgovoril, da verjamem v načrt uničenja taborišča, sem pa stoodstotno prepričan, da do tega ne bo prišlo. Da bodo okupirani, na to naj se kar pripravijo, naj pride okupator z vzhoda ali zahoda. Z njimi pa da ne bo nihče tako ravnal, kakor so ravnali Nemci v Jugoslaviji.

Mnogi od tistih, ki glede zaposlitve inozemskih delavcev niso bili posebno na čistem, so bili celo v skrbeh, da ne bi njihovi „podložniki“ ob okupaciji tožili svoje gospodarje Amerikancem itd. Tako mi je nekega dne, ko mojstra ni bilo v delavnici, vajenec Siegfried, zaveden član „Hitlerjugend“, rekel: „Preden bomo vojno izgubili, moramo

vse inozemce postaviti pred zid in postreliti!“ Po gorenjsko sem udaril ob delovno mizo, da je orodje odskočilo ter izjavil, da grem rajši nazaj v taborišče, kot bi se pustil vajencem od „Hitlerjugend“ streljati. Mojster, ki je prišel tisti hip v delavnico, je vajencu ostro zabičal, naj takih stvari več ne govori.

V neizbrisnem spominu mi bo ostal 24. december 1944. Alarmov smo bili že vajeni, saj je vsakokrat sirena dala znak pred alarma in potem šele pravi alarm. Bil sem pri polnočnici, ki je smela biti že ob 7. uri zvečer. Med najlepšo nesmijo „Stille Nacht“ je sirena zapiskala alarm. Nenadoma so se nad Dachauom pojavila zavezniška letala v smeri proti Münchenu. Med grmenjem protiletalskih topov se je maša nadaljevala, nekaj ljudi pa je prestrašeno zbežalo domov.

Nastopilo je leto 1945. Sredi januarja se je pričela velika ruska ofenziva, največji strah za nacistične. „Da bi vsaj Amerikanci prej prišli!“, tako sem večkrat slišal v delavnici pogovore med odjemalci, ko sem sedel pri šivalnem stroju in krpal poleg čevljev večkrat celo kake irhaste hlače. Ljudi z znaki kljukastega križa sem srečeval vedno manj. Naš mojster Selzle si je pripel

znak samo, če je šel kam po uradnih opravkih. Meseca aprila pa že nikogar več nisem videl, ki bi še nosil znak.

Zato so si starejši nacisti, ki so prej obljubljali boj do zadnjega, izmislili novo obrambno organizacijo. Dne 18. aprila zjutraj je bilo po mestu raztresenih in nalepljenih polno letakov z naslovom „Wehrwölfe“, to bi se po naše razumelo „volčja obramba“. Na letakih z napisom „Kdor ni z nami, je proti lastnemu narodu“, in podobnimi že starimi nacističnimi gesli, se pozivajo vsi junaški možje in žene, zlasti pa vsa mladina, na barikade, v gozdove, skratka povsod z vsemi mogočimi ovirami, z zahrbtnim napadanjem itd. onemogočiti okupatorjem bivanje v deželi. Podobna grozodejstva, kot so jih sami izvrševali na Poljskem, v Jugoslaviji itd. so na letakih očitali zahodnim zaveznikom. Toda tudi mladini se ni več ljubilo. V delavnico sem tisto jutro prinesel tak letak, ga pokazal vajencu Siegfriedu rekoč: „No, sedaj imaš priliko pokazati svoje junaštvo. Pusti „šuštarijo“ in pojdi v gozdove ali na barikade ustavljat Amerikance!“ Dokler sem bil jaz tam, vem, da ni šel nikamor. Tudi mojster in številni odjemalci, ki so dnevno prihajali v delavnico, so mi v pogovorih izjavljali,

Odmevi letošnje Novoletne jelke

Svet za prosveto in kulturo pri LOMO Tržič in Društvo prijateljev mladine v Tržiču se najlepše zahvaljujeta vsem tistim, ki so materialno pripomogli — v naše veliko zadovoljstvo jih je preveč, da bi mogli vse naštet — k prazniku Novoletne jelke, LOMO Tržič, Kino podjetju in Svobodi pa za trud in požrtvovalno delo pri izvedbi prireditve.

Za razliko od prejšnjih let letos pionirji niso bili obdarovani posamično, temveč so bili obdarjeni le pionirski odredi, ki so prejeli skupna praktična darila. S tem načinom obdarovanja se pionirji sami najbolj strinjajo. Šotori, zračne puške, žoge in knjige jim bodo nudile trajno razvedrilo in mnogo več užitka kot pa tistih nekaj slaščic ali hrenovka.

Novost Novoletne jelke letos je bila tudi v tem, da so se zbrali v Tržiču vsi učenci vseh šol na območju LOMO Tržič, katerih je okoli 1500. Ker pa je vreme muhasto, nekateri učenci pa stanujejo precej daleč, bo verjetno prihodnje leto prišel Dedek Mraz na sankah kar v vsako šolo, kjer ga bodo

učenci lahko sprejeli ob svoji jelki lepo na toplem. Dedka Mraza bo na ta način spoznala vsaka vas in videli ga bodo tudi najmlajši.

✱

Tudi Krajevni odbor Zveze vojaških vojnih invalidov v Tržiču se pristrčno zahvaljuje v svojem, kakor tudi v imenu vseh partizanskih sirot za finančno in materialno pomoč vsem ustanovam, podjetjem in organizacijam, kakor tudi vsem privatnikom, ki so mu jo nudili pri akciji pobiranja prihrankov za obdaritev partizanskih sirot pri Novoletni jelki.

Posebno se zahvaljujemo Mestnemu odboru ZB za izdatno pomoč din 40.000, Bombažni predilnici in tkalnici v Tržiču za popust din 40.000 pri nakupu blaga in Ljudskemu odboru mestne občine.

Zahvaljuje se tudi sindikalnim podružnicam vseh industrijskih podjetij.

Obdaritev se je vršila obenem s kulturnim programom v nedeljo, dne 27. decembra 1953. Obdarjenih je bilo 128 partizanskih sirot z blagom, z nogavicami in praktičnimi stvarmi za šolo.

Društvo prijateljev mladine nadaljuje z delom

V dec. 1953 izvoljeni odbor DPM v Tržiču si je zastavil lep program dela, ki ga hoče izvesti v letošnjem letu. Na debatnem večeru dne 7. januarja, ki je bil ob 20. uri v prostorih bivše statistike v predilnici, je poslevoedeči predsednik tov. Janko Regvat, direktor gimnazije navzočim predložil sklepe od-

borove seje za nadaljnje delo. To delo naj bi se predvsem razvilo v sledečem: Kakor lansko leto naj bi bila tudi letos razna vzgojna predavanja, ki bi jih imeli priznani strokovnjaki iz Ljubljane. Dalje se bo ustanovila materinska posvetovalnica, kjer naj bi starši dobili vzgojne napotke, oziroma kjer naj

da sedaj, ko imajo sovražnika že v deželi, šele prav razumejo pomen naše partizanske borbe.

Da so bile že opisane razmere v taborišču res obupne, nam potrjuje dogodek, ki sem ga doživel dne 29. marca, ko je mojster razglasil, da se naslednji dan, na veliki petek, ne bo delalo. Židje, ki so dnevno prihajali iz taborišča delat, so mojstra prosili, naj jim vendar dovoli delati, češ da zanje ni ta dan praznik in češ da bodo vsaj za en dan rešeni taborišča. Mojster jim je seveda dovolil, mi ostali pa smo imeli prosto.

Tudi v Dachauu so na prometnih križiščih postavljali barikade, zlasti na mostu čez reko Amper, preko katerega vodi glavna cesta v München. Navdušenja za borbo pa nisem nikjer več opazil. SS-ovci so begali sem in tja, znaki s kliukastimi križi so ležali v obcestnih jarkih. Dne 22. aprila se je že čulo iz zahodne smeri votlo grmenje, prvi znaki bližajoče se zavezniške vojske. Vreme je bilo lepo. Zadnikrat sem obiskal 4 km oddaljeno vas Pellaheim, kjer je ob cesti na prenoštem spomeniku napisano, da so na tem mestu padli en častnik in dva vojska vladne vojske v boju z rdečimi četami l. 1919. Vse je bilo nekam mirno, go-

stilne prazne, samozavestni pa so postajali doslej brezpravni in manjvredni poljski, ukrajinski in ruski hlapci in dekle.

Mojster Selzle je zrl mirno v bodočnost, ni se bal, ker je bil z vsemi svojimi delavci v dobrih odnosih. Mene je po eni strani mikalo doživeti zasedbo Dachaua, rad pa bi bil v dneh osvoboditve doma. Vedel nisem nič, kako je v domovini, ker se mi je vsa pošta od doma izgubila zaradi pretrganih zvez. V torek, dne 24. aprila opoldne pride ukaz iz taborišča, naj se židje takoj vrnejo. Zelo neradi so pustili delo in šli nazaj v taborišče, negotovi usodi nasproti. Novica se je kmalu raznesla in odjemalci so začeli tudi nepopravljene čevlje odnašati. Naslednji dan mi je mojster prinesel od policije in delovnega urada potrjeno dovoljenje za potovanje v domovino na 10 dnevni dopust. Dne 26. aprila 1945 zvečer sem bil na večerji pri mojstru, se poslovil od njega in družine ter se mu zahvalil za vso gostoljubnost, kot se spodobi za pomočnika pri odhodu. Na kolodvor me je spremil Poljak Joža Malejski, s katerim sem ves čas skupaj delal. Da bo potovanje mučno in dolgo, sem že prej slutil. Iz Dachaua preko Münchena in Mühldorfa je že šlo. V noči med 28.

Naročnikom

Naročnina za Tržiški vestnik znaša za vse leto 1954 360 din, za pol leta 180 din, za četrt leta 90 din. Posamezna številka stane 15 din.

Zamudnike, ki lanske naročnine za Tržiški vestnik še niso poravnali, prosimo, da to takoj storijo, ker jim sicer ne bomo mogli več pošiljati lista.

Uprava

bi se konkretno reševali razni pereči vzgojni problemi v posameznih družinah. Društvo prijateljev mladine bo na enem prihodnjih sestankov izvolilo šolski svet ali odbor, ki naj bi bil v pomoč pri reševanju materialnih in vzgojnih problemov naših šol. Dajal naj bi potrebne nasvete Svetu za prosveto in kulturo pri LOMO Tržič ter bil v oporo tudi šolskim vodstvom tržiških šol. Najvažnejša naloga, ki naj bi jo izvedlo Društvo prijateljev mladine, pa je organizacija in vodstvo gospodinskega tečaja za žensko doraščajočo mladino. V tem tečaju, ki naj bi zajel dekleta od 15. leta dalje, bi se le-ta učila najosnovnejših gospodinskih poslov, kuhanja, šivanja itd., poleg tega pa seveda tudi nekaj iz splošnega znanja. Ta program, ki ga je predsednik Društva prijateljev mladine nakazal navzočim članom društva, so vsi z veseljem in odobravanjem sprejeli in odbor bo takoj pristopil k realizaciji.

S tem si je Društvo prijateljev mladine v Tržiču zadalo lepe naloge, ki jih bo realiziralo. Želeti je samo, da vsi dobromisleči starši in ostali, katerim je vzgoja in bodočnost naše mladine mar, podpro napore društva in mu prispejajo vsestransko v pomoč.

in 29. aprilom je vlak na neki postaji obstal, proga je bila razdrta. Bilo nas je veliko Slovencev. Nekateri so se vračali iz izseljeniškega taborišča Burg-hausen. Potovali smo peš do Salzbur-ga. Od tam naprej pa zopet z vlakom skozi Visoke Ture in se ustavili dne 30. aprila ob 3. uri zjutraj na postaji Ober Vellach na zg. Koroškem. Ko je bila ta pokrajina pred stoletji še slovenska, se je ta kraj imenoval Zg. Bela. Postaja leži precej visoko nad trgom, do katerega pelje žičnica. Proga je bila razdrta v dolžini 17 km. Zopet je bilo treba iti peš. V noči od 30. apr. na 1. maj smo prenočili na Jesenicah, dobili v delavski menzi hrano in se 1. maja zvečer odpeljali naprej. Zadnja pešpot je bila čez Savski most do postaje Otoče. Dne 2. maja zjutraj sem se srečno vrnil v Tržič. Potoval sem 5 dni in 6 noči, za kar bi v normalnih razmerah še en dan ne rabil. Še isto popoldne sem videl iti mimo nas zadnje ostanke tržiških Nemcev, ki so šli na „Skalo“, kjer je bila žalna komemoracija za pokojnim Hitlerjem.

(Dalje prihodnjič)

Popravi! — V prejšnji številki je tiskarski škrat izpremenil ime Lavš v Šavs, kar s tem popravljamo.

Kje naj bo žičnica?

Mnenja članov Turističnega društva

To je važno vprašanje za slehernega Tržičana, mladega in starega. V zadnjem lanskem vestniku (št. 26) je objavljen predlog zelo oddaljen pot do žičnice, ko se pisec navdušuje, da bi postavili žičnico od Podgore na Dobro.

Kot Tržičanu mi vest narekuje, da moram podpreti predlog Turističnega društva v Tržiču, da naj bo žičnica speljana na Kukovnico.

Vsakdo, ki se napoti od kranjske strani proti Tržiču, že od daleč zagleda lepo in vabljivo sleme Kukovnice. Z vlaka, avtobusa, če se pelješ s kolesom od Podgore, ako prideš od Sv. Ane, od vseh smeri, iz katerih prihajaš v Tržič, je vedno pred teboj Kukovnica.

Zamislite si, da se peljete že z žičnico prav iz bližine Tržiča proti senožeti Kukovnice! Prvi korak na tem lepem pobočju te zadovolji z lepim, širokim razgledom, vabi te vse dalje in vedno je pogled nov. Ni čudno, da so kriški planinci tod postavili lepo dovršeno kočico, ki je nam že zelo poznana. Od tod napraviš le nekaj korakov na rob in imaš vso lomsko in šentansko dolino pred seboj. Odpravimo se dalje po pobočjih in vijugastih stezah proti Tolstemu vrhu! Med potjo te ustavljajo vedno novi pogledi, posebno pogled na Storžič, ki ga imamo tako blizu. Nato krenemo malo nižje, na Polane, od koder se lahko odločimo za Storžič ali za kranjsko stran, ali pa pod Storžič, kjer je lepa točka tudi za naše smučarje, ki bi se prav tako v zimskem času hvaležni posluževali žičnice in bi po tej romantični poti tudi uživali svoj smuk.

Mnogo starih, že onemoglih ljudi bo oživila ta prilika vožnje z žičnico na Kukovnico in si bodo lahko privoščili oddih na višinskem soncu.

S tem bomo navezali turiste na Tržič sam, ne pa jih odaljili od sebe.

Saj niti nisem navedel in prikazal vsega lepega in širokega razgleda, ki je tako bogat, da ne ovira pogleda vse na okrog. S Tolstega vrha lahko opazuješ alpiniste na Storžiču. Z najnižjega robčka Kukovnice lahko vidiš jadrnico na Blejskem jezeru in tja preko vse Triglavsko pogorje. Kdor ima dobre oči, lahko gleda še dalje od Ljubljane.

Še en glas

Žičnica na Kriško goro, ki bi bila speljana naravnost iz Tržiča ima mnoge prednosti:

1. ugodno lega: bila bi ena najbližjih žičnic Kranju in Ljubljani, blizu železniške postaje in tik avtomobilske ceste.

2. ugodne obratne pogoje, ker bi vse osebe lahko prebivalo kar v Tržiču;

3. edinstveno panoramo razgleda.

Poleg navedenih turističnih razlogov pa sta še dva pomembna motiva, ki nas tizpodbujata h graditvi žičnice na Kukovnico.

Naša žičnica na Kukovnico naj v največji meri služi našemu delovnemu

ljudstvu samemu, tem pridnim ljudem, ki vtisnjeni v dolini Bistrice in Mošenika nenehno ustvarjajo velike dobrine in pozimi po več mesecev ne vidijo sonca. Tem ljudem naj žičnica posreduje tudi tedaj, ko sta v dolini sama megla in hlad, lepa doživetja v naravi, te naj popeljava po končanem trdem delu na miren oddih, na višinsko sonce in zrak.

V drugi vrsti naj pa služi tudi našim smučarjem, da njihov sloves ne bo nikoli zamrl in jim omogoča nadaljnjo vzgojo vrhunskega smučarskega naraščanja.)

Z zgraditvijo žičnice na Kukovnico bi torej Tržič in Tržičani tako veliko pridobili, da se izplačajo žrtve in trud, katerega je treba vložiti za njeno uresničitev.

Iniciativni odbor s predsednikom M. Štumpfom na čelu, ki se je pred kratkim konstituiral zato, da zbere in pripravi potrebni material za uresničevanje tega velikopoteznega načrta, od srca pozdravljamo!

Glas prijatelja tržiškega turizma iz Ljubljane

Tržič je že od nekdaj pomembno področje za uspešen razvoj zimsko-športnih panog in vzporedno s tem zimskega turizma. Iz ankete, ki jo je izvedel „Tržiški vestnik“, sem opazil, da se Tržičani izredno zavzemajo za gradnjo te pomembne naprave, vendar pa kaže, da

se ne bo tako lahko odločiti za smer odnosno mesto žičnice.

Naj mi dovolijo bralci, da se postavim na stran tistih, ki zagovarjajo gradnjo žičnice na Kukovnico. S tem ne mislim, da je treba opustiti vsako misel na gradnjo žičnice na Zelenico in Dobro, obratno, te zamisli naj se trdno zasidrajo v perspektivnem načrtu za večletni turistični razvoj Tržiškega kota.

Menim, da bi zgraditev žičnice na Kukovnico pomenila preokretnico v razvoju našega alpskega smučanja, v katerem se prav smučarji Tržiča tako vztrajno prebijajo na vodilno mesto.

Kljub dejstvu, da bi gradnja terjala velike materialne žrtve (gradnjo bi bilo potrebno zamisliti na široki akciji materialne pomoči — mislim, da je najprimernejša oblika zadruge) mislim, da je tako gradnjo pred prebivalstvom Tržiča najprimerneje zagovarjati, ker bi žičnica v prvi vrsti služila tržiški mladini, ki bi se je posluževala po končanem vsakodnevnem delu. Zato mislim, da bi mladina, člani množičnih organizacij podprli gradnjo tudi s prostovoljnimi delom, kar bi vsekakor znatno zmanjšalo predvidene stroške gradnje.

Tržičani naj žičnico zgrade v prvi vrsti za svojo mladino, za sebe — istočasno pa bo koristno služila slehernemu, ki bo obiskal Tržič pozimi. Smatram, da bi postavitev žičnice na Kukovnico v mnogem prenesla središče alpskega smučanja iz gornje savske doline v Tržiški kot — to pa bo lepo izpričevalo prizadevnosti in napredka turističnega Tržiča...

Marijan Čamernik

Kaj pa cesta Tržič - Naklo?

Iz poročil TZS posnemamo, da je preteklo leto obiskalo Slovenijo okrog 357 tisoč gostov in da je največ tujcev prišlo v našo deželo prav po naši Ljubljanski cesti.

Vsi ti tujci pridejo do Tržiča navdušeni nad lepoto naše zemlje in polni najboljših vtisov. Ti prvi dobri vtisi pa se takoj spremenijo, ko dospejo vozila iz Tržiča na kranjsko cesto. Ta je namreč v tako slabem stanju, da po zagotovilih vozačev, ki so prišli na vsakoletne ljubljanske dirke in ki so prepotovali s svojimi motornimi vozili celo Srbijo in Makedonijo, ni zlepa najti enake. Mnogo turistov je izjavilo, da se prav zaradi te slabe ceste izogibajo Tržiču.

Če je Loka pred kratkim dobila krasno asfaltirano kolodvorsko cesto, smemo pričakovati, da bo sedaj prišla naša kranjska cesta na vrsto, ki je vsedržavnega pomena in na kateri bo promet še ogromno narastel, ko se odpre ljubljanski predor.

Cesta Tržič—Naklo križišče, ki nam dela veliko sramoto, meri le borih 10 kilometrov. Zato za to prenovitev ni potrebno kakih bajnih vsot, da bi jih mednarodna pomembnost te investicije in obsežna industrija, ki je zainteresirana na tej cesti, ne zmogla.

Preureditev bi se eventualno lahko izvršila tudi v dveh etapah.

V prvi etapi naj bi se izvršila cestna dela od Nakla do Pristave (pribl. 6 km). Na tem sektorju naj bi

1. cesto razširili, splanirali in zabetonirali, da bi bila taka kot ostala gorenjska magistrala;

2. napravili nadvoz v Babjivasi pod Pristavo na ta način, kot so to storili v Žabnici, da se vsa železniška proga primerno poniža. S tem bi bila tudi strmina, katero mora prevoziti vlak iz tržiške do kriške postaje znatno ublažena;

3. pred rampo v Zadrugi potegniti cesto naravnost ob desni strani proge, s čimer bi prečkanje proge v Zadrugi in v Dupljah odpadlo.

Vsa omenjena dela nimajo kakih posebno težavnih problemov in bi bila lahko kmalu gotova.

V drugi etapi pa naj bi se rekonstruirala cesta Pristava — Tržič (2 km).

1. Cesta naj bi se razširila, splanirala in zabetonirala kot zgoraj.

2. Ovinki omilili v to svrhu v Pristavi zgradil viadukt.

S temi deli bi imeli za dolgo dobo problem naše prometne ceste rešen. Vsi stroški pa bi bili najpozneje v 10 letih plačani, ker nas samo vzdrževanje sedanje ceste toliko stane in trpijo po vrhu še vsa vozila ogromno škodo zaradi te razvržane ceste.

Še enkrat vprašanje tržiške železnice

V imenu vse 400 sotrpinov, ki smo obsojeni, da se vsak dan vozimo z vlakom na posle v Kranj, Škofjo Loko, Ljubljano itd., se lepo zahvaljujem pis-cu članka v zadnji številki TV, v ka-terem se zavzema za preložitve ose-bnega postajališča v tržiški center.

Kdor tega ni poskusil — hoditi dan na dan ob zgodnji jutranji in pozni večerni uri, ob vročini in mrazu, ob dežju in nevihti — to dolgo odvečno pot na kolodvor in s kolodvora, ne ra-zume koliko časa in napora nam vzame vse to. Zato si ničesar bolj ne želimo, kot da bi se ta lepa zamisel uresničila. Še pozni rodovi bodo izvršilec hva-ležni za to.

Ko sem te dni ogledoval v Tovarišu železniški viadukt v Barkovljah, sem se zamislil, če ne bi tudi Tržičani potom primerne ga viadukta najhitreje prišli do priročne železniške postaje.

Če hoče železnica uspevati, se mora pač modernizirati in motorizirati! Naša država je prav v zadnjem času kupila več motornih vozil v Italiji, več jih bo pa še kupila. Z ntimi prideš v pičli uri iz Ljubljane v Tržič. Ali se nam ne spleča, da napremo vse svoje sile, da naš Tržič, ki je važno industrijsko in turistično središče in eden najpomemb-nejših mest, dobi motorne vlake? Z do-sego teh bo tudi problem osebne po-staje mnogo laže ugodno rešen.

Motorni vlak dobimo

Ob zaključku redakcije smo prejeli razveseljivo vest, da bo v nedeljo, 24.

PIONIRSKA VZPENJAČA V HRASTIH

obratuje vsak dan od 14. ure dalje, ob nedeljah pa že od 10. ure naprej.

Vožnja stane 4 din, člani TD plačajo samo 2 din, otroci 1 din.

Vozovnice se dobijo v blokkih po pet voženj skupaj.

Ker je vožnja znižana na minimum, bomo primorani vse, ki se na športnem prostoru ne bi hoteli podrediti disciplini ter bi nadalje skušali delati pre-krške, izključiti z igrišča.

TD

VEČER TURISTIČNIH FILMOV IN DIAPOZITIVOV

Na posredovanje Turističnega dru-štva priredi Turistična zveza Sloveni-je v ponedeljek, 1. februarja ob pol osmih zvečer v kinodvorani večer fil-mov in diapozitivov. Program obsega dva filma (Slike iz Loškega pogorja in Lenote podzemlja) ter več serij barvnih diapozitivov o lepota h Slovenije, cone B Svobodnega tržiškega ozemlja, juž-nega Jadrana. itd. Ob slikah bo pred-a-vanje dr. Mitje Gorca o gospodarskem pomenu turizma. Vstop je prost. Va-bimo vse interesente, da se večera ude-leže.

Turistično društvo

januarja prvič pripeljal motorni vlak izletnike v Tržič. Odhod iz Ljubljane bo ob 6.42, odhod iz Tržiča predvido-ma ob 17.45 uri. Na ta način bo dana možnost tudi marsikateremu Tržičanu, ki doslej zaradi slabe jutranje zveze ni mogel priti v Tržič, prebiti nedeljo pri svojih domačih.

Da se bodo izletniki smučarji lahko navžili smučanja, bodo poskrbeli vzpe-njača v Hrastih in lepi smučarski tere-ni v okolici Tržiča. Druge izletnike pa bo ob zadostnem številu lahko peljal avtobus k Sv. Ani. To bo zlasti ugodno za tiste, ki bodo želeli napraviti kak daljši izlet n. pr. na Zelenico, Kofce itd. Tudi sankarji bodo lahko prišli na svoj račun, saj lepih sankaskih prog je v tržiki okolici vse polno. Upamo, da bodo gosti zadovoljni in da bodo od-nesli lep vtis iz Tržiča, tako da jih bo „Putnik“ vedno znova rad pripeljal v Tržič.

Vsem, ki se vozijo s tržiškim vlakom nadalje še sporočamo, da odslej zamud-nega ranžiranja v času redne vožnje ne bo več. Železniška direkcija je no mno-gih pritožbah končno le odločila, da vrši odslej premikanja tovornih vago-nov v Naklem posebna lokomotiva iz Kranja, v Križah pa lokomotiva iz Tr-žiča.

Odpravo te velike hibe v našem lo-kalnem prometu, ki je povzročala toli-ko zamud in nejevolje tudi s turistič-nega vidika toplo pozdravljamo.

ALI SI ŽE ČLAN TURISTIČNEGA DRUŠTVA?

Vabimo vse člane Turističnega dru-štva, da obnovijo svoje članstvo za le-to 1954, tiste tržiške občane pa, ki še niso člani, da se včlanijo. S tem pod-pirajo prizadevanje društva za turi-stični razmah Tržiča, uživajo pa tudi sami mnogotere ugodnosti, ki jim jih društvo nudi. Članarina za leto 1954 znaša 60 din za odrasle, 30 din za mla-dince.

Društvena pisarna (Ljubljanska 28) je odprta vsak dan od 8. do 12. in od 16.30—19.30. Vhod začasno iz veže.

Turistično društvo

KINO

16.—17. januarja: Ameriška fantastična komedija **Nevidni človek**.

19.—20. januarja: Ameriška vojna dra-ma **Moč orožja**.

23.—24. januarja: Angl. kriminalni film **Trenutek obupa**.

26.—27. januarja: Francoska psihološka drama **Vsi smo morileci**.

30.—31. januarja: Ameriški letalski film **Na nebu ni cest**.

2. — 3. februarja: Ameriški vohunski film **Afera na Trinadadu**.

Predpustna

Vojteh Kurnik

Zdaj pust je v deželi.

Kdor misli snubiti

po volji in želji nevesto dobiti,
naj dobro preudari prem stopi čez prag,
prem zveže in spravi zakonski ga trak.

Marsikateri si stavi svoj grad med ob-lake,

ko v njega se spravi, pa vidi napake
in križi, nadloge mole si roke.

So binkošti dolge, pa ure grenke.

Češ mirno življenje in leta vesele,
poslušaj svarjenje, glej znamenja tele:
Kjer vedno med starši razsaja prepir,
tem se prestraši, od tod gre nemir!

Kjer mati je troša, so hčerke potrate,
pod streho bo toča - prijatelj - šla nate.
In ko bi dežvalo karkoli želiš,
ne bo pomagalo, če tako dobiš.

Če ni mati marljiva, snažna in redna,
bo hči tud' tožljiva, zabita, nevedna.
Ti boš Napoleonu pri Moskvi enak,
v nesrečnem zakonu kesal se bedak.

Kjer mati očeta le malo spoštuje,
hči strupa navzeta moža zaničuje.
Pri taki boš pičen na zdravo srce,
do smrti trpinčen pretakal solze.

Če pred se zlo glešta, se bo opustila,
ki staršem ni zvesta, za nos Te vodila.
Pri taki pošasti mož gloje kosti,
vsa živa je strasti in pasje vesti.

Katera veliko si fante prebira,
pokadi sladivko, naj sama se zvira!
Da, taki neugnani do smrti gre ploh,
v zakonu nakani veliko nadlog!

Kdor družga ne gleda kot pedanj obra-za,

mu rado preseda od dolgega časa.

Pa tudi po doti ne vprašaj samo,
marsikteri se zmoti o tem nad ženo.

Ni vse kar se sveti srebro in zlatina,
bahavi obeti so brz iz spomina!
Blaga krivična se koj razdele,
še žulje pravične pri tem pogube.

Se dečva na domu za nič ni zmenila,
bo tudi v zakonu vnemar vse pustila.
Zato skrbi, da bo znala, kar tirja Tvoj
stan,
kot mravlja ravnala, če ne boš goljfan!

Če to, kar nikoli ne bode rabila
se v kuhinjski šoli je reva učila,
še tečne prežganke napraviti ne zna,
kot ilovco žgance neužitne strohnja.

Dolenjka Dolenjca najbolje postreže
Gorenjka Gorenjcu se h srcu prileže.
Zato naj Dolenjci Dolenjke jemljo,
Gorenjci Gorenjke, da prav bo prišlo.

Slovenke so zdrave, so zale, so rdeče,
kot z gorske višave cvetlice cveteče;
Bohinjska dekleta pa najbolj slove,
ker s kravo teleta vrh dote dobe.

Sicer letos ni treba kot lani hiteti,
nekteri seveda pa morjo začeti.
Mečkavci mečkajo do zadnjega dne,
pa tudi imajo iz slame žene.

(1857)

Gostovanje plesnega orkestra DPD „Svoboda“ z Jesenic

V petek, dne 11. decembra je gostovalo DPD „Svoboda“ s svojim plesnim orkestrom z Jesenic v dvorani Cankarjevega doma v Trzinu. Obisk je bil, kot je to bilo že vnaprej pričakovati, povsem zadovoljiv in je to prepričljiv dokaz, da se Trzinčani radi zabavajo. Prav bi pa tudi bilo, da bi tržiško prebivalstvo znalo še bolj ceniti resno glasbeno dejavnost, ki je najpopolnejši odraz kulturnega notranjega izživljanja.

Gostujoči plesni orkester je imel obliko jazzovske zasedbe, v kateri so prevladovala pihala. Tehnično so dobro odigrali svoj spored in je bilo čutiti, da jih vodi strokovno usposobljeni dirigent, ki je sam rutiniran trompetist-solist. Intonacijska skladnost pihal je bila zadovoljiva, prav tako so posamezni solisti primerno odigrali svoje solistične parte ob spremljavi orkestra.

Interpretacijske discipline kot fraziranje, dinamika, agogika, artikulacije so bile primerno izkoriščene in s tem dale skladbam primerne zvočne kontraste. Precejšnje število članov je vključenih v redni glasbeni študij jeseniške glasbene šole, kar daje orke-

stru večje možnosti za njihov nadaljnji razvoj, najsi bo v kvalitetnem ali kvantitetnem pogledu.

Program je bil za njihovo tehnično dospelost primerno sestavljen iz izvzemov dveh težjih modernih skladb, v katerih kar mrgoli disonantnih gradacij in raznih ritmičnih anomalij — izoritmov, ki bi kljub tehnično dobri izvedbi ne mogli z nobenimi zvočnimi sredstvi doseči pozitivnega učinka, ker sta bili brez vsake estetske vrednosti.

V odmoru je nastopil iz istih članov sestavljeni „vaški kvintet“, ki je odigral več narodnih in modernih skladb. Kvintet je precej ugajal poslušalcem, kar je dokazal aplavz. V drugem delu koncerta je med drugim nastopila sopranistka, ki je z dostojnim in prepričevalnim znanjem odpela dve pesmi ob spremljavi orkestra. Za humor pa je skrbel napovedovalec v družbi svojega sotovariša, ki je z več ali manj posrečenimi „vici“ zabaval občinstvo.

Končno naj se še obregnemo ob „rytme“ na letakih, ki tudi izpisani niso bili nič kaj vabljivo...

„Palčki“ na tržiškem odru

To pot so pa otroci pokazali, kaj zmorejo pod spretnim vodstvom. Pokazali so svoje zmožnosti v igri „Palčki“, ki so jo odigrali kar štirikrat, da so jo mogli videti ne le učenci in dijaštvo, ampak tudi najmlajši v spremstvu svojih mamic.

Kralj na zlatem prestolu, ki premišljuje, ker mu je dolgčas, dvorni norček, ki ga zabava, brez števila častiljivih palčkov, ki čuvajo častitljive zaklade dobre vile, ki rešijo Anico teže kraljevske krone, vse to je bil za otroke nov svet. Kako so se razživeli, kako uživali, kolik razmah je dobila njihova fantazija!

In mamice? O, tudi te so se zamislile ob Aničinem odgovoru na vprašanje,

ka ije mamica. Da, Anica je povedala to čisto preprosto: „Mamica je - mamica! „Toda tega še norček ne razume“, sta ugotovila bradata kraljeva svetovalca. „Naš kralj pa še manj“, je dopolnil norček.

„Mamica je sreča, ljubezen in zaklad“ in vendar „sreča“, „ljubezen“, in „zaklad“ ni mamica, ker „mamica je mamica“. Mamice, ali ste le to razumele? Če ne, pa se zamislite, kot so se zamislili prebivalci kraljestva palčkov.

Tovarišici Žagarjevi, ki je pionirje osnovne šole naučila te ljubke igrice, in vsem odraslim sodelujočim, zlasti pa članom učiteljskega zbora glasbene šole, ki so iz prijaznosti sodelovali, iskrena hvala!

starihe“, „Čudežnega gledališča“ in „Budnega stražnika“.

Cervantes ni zahteven le za režiser-in igralce, temveč tudi za gledalca. Kdor bi ga hotel do dna razumeti, bi moral prej dobro spoznati družbene, kulturne in politične razmere Cervantove dobe. Vendar pa nudijo njegove medigre s svojo pristno kroniko tudi povprečnemu gledalcu mnogo užitka.

Drugo, v čemer je bil uspeh te uprizoritve, je veliko število sodelujočih. Delo je bilo porazdeljeno na tri igralске ansamble, tako da je sodelovalo okrog 30 igralcev, starejših in mlajših. Brez dvoma pomeni to poživitev dramske sekcije. Takšna aktivnost bi morala biti v sekciji čim pogostejša!

Prvi brucovski večer

Novoustanovljeno Trziško akademsko društvo si je zadalo nalogo, da pokaže enkrat tudi Trzičanom stare študentske šege in navade. Zato je sklenilo, da priredi v soboto, 30. januarja v domu TVD „Partizan“ prvi brucovski večer v Trzinu.

Še iz davnih časov namreč vladajo nad študenti takozvani „Križevački statuti“. Njim se morajo še danes na svojih zabavah strogo podvreči. Po teh statutih se študentje delijo v tri skupine: bruce, krokarje in stare baite.

„Bruci“, to je najnižja študentska kasta. To so tisti, ki so šele prvo leto na univerzi, torej zelenci. Ostali, krokarji in stare baite, jih zaničujejo.

„Krokarji“ se imenujejo študentje ostalih letnikov, ki so že z uspehom opravili svoj brucovski izpit.

Tretja in najvišja kasta so „Stare baite“. To so absolventi in diplomanti univerze. Njim pripada največ časti in spoštovanja, zlasti od strani brucov.

Vsako leto na brucovski večer se iz vrst starih bajt osnuje vlada Zelenega carja, pred katerim bruci opravljajo svoj sprejemni izpit. Vsak bruc, ki izpit srečno opravi, se poviša v častni naziv „krokar“.

Kakšen pa je ta izpit v resnici, si boste lahko tudi vi sami ogledali. Seveda bo smeha pri tem dovolj! Za ples in ostalo zabavo pa bo poskrbel veliki študentski plesni orkester iz Ljubljane. Želimo Vam obilo zabave!

Trziško akademsko društvo.

Cervantes na odru „Svobode“

Kakor koli že je igralsko uspela uprizoritev Cervantesovih mediger na Silvestrovo lanskega leta — eni so bili z njo zadovoljni bolj, drugi manj —, je vendar treba ta dogodek na odru „Svobode“ vsaj v dveh pogledih podčrtati.

Prvo, kar je treba pozdraviti, je že dobra zamisel, da skuša dramska sekcija „Svobode“ sseznanjati gledalce takimi biseri klasične dramske literature, kot so prav Cervantesove medigre. (Kot smo poučeni, bo temu večeru sledil Shakespearov večer z izbranimi odlomki tega največjega dramatika, povezanimi v celoto.) Seznanjanje s Cervantesom kot dramatikom je tem

bolj pomemben sklep, ker smo avtorja doslej poznali zgolj kot pisca Don Kihota in Zglednih novel, med tem ko je bilo njegovo dramsko delo manj poznano. In vendar je prav kot pisec mediger (entremeses) tako ljudski, tako svež in kot kritik svoje dobe in satirik tako žgoč, da jih je vredno vedno znova uprizorjati. Štiri od njih — vsega jih je napisal menda osem — je za štiristoletnico pisateljevega rojstva uprizorila ljubljanska drama leta 1947, eno od njih („Dva jezičneža“) smo videli v Trzinu že pred leti, zdaj pa smo doživeli uprizoritev „Dveh jezičnežev“, „Salamanske jame“, „Ljubosumnega

OBVESTILO

Državna glasbena šola v Trzinu name-rava odpreti v II. polletju šolskega leta 1953/54 nov oddelek za solopetje. Če bo vpisanih zadostno število interesentov, ki ustrezajo pogojem pevskega študija, se bo pričelo s poukom tega predmeta predvidoma že meseca februarja.

Nadalje se sprejemajo še učenci violine in pihal (tromba, pozavna). Pogojno se sprejme omejeno število učencev za pouk klavirja. Vpisovanje vseh navedenih interesentov bo v dnevih od 3. do 6. februarja v času od 8. — 12. ure dopoldne, dne 6. februarja, zadnji dan vpisovanja pa tudi popoldne od 14. — 18. ure v pisarni Glasbene šole v Cankarjevem domu. II. nadstropje.

Vpisnina znaša din 50.—.

Ravnateljstvo.

Slovenski oktet nas zopet obišče

Vsem Tržičanom je še v spominu koncert umetnih in narodnih pesmi, ki jih je izvajal pred dobro polovico leta v Tržiču Slovenski oktet. Takrat smo izrazili željo, da nas Slovenski oktet kmalu spet obišče. Ta želja se nam je že po sedmih mesecih uresničila in v ponedeljek, 25. januarja bomo spet doživeli nov tak koncertni večer. Koncert bo v kinodvorani ob pol šestih zvečer.

Ker je zanimanje za ta koncert izredno (to pot se ga bodo zaradi zgodnje ure udeležili tudi okoličani in mladina) si pravočasno priskrbite vstopnice! Vstopnice so že v prodaji v pisarni Turističnega društva.

*

Rojstno leto Slovenskega okteta je leto 1951. Tradicija zborovskega petja pri Slovencih, ki prebivajo v zahodnem delu Jugoslavije, na mostu med Balkanskim polotokom in Zahodno Evropo, je zelo velika, saj so zborovsko petje gojili številni pevski zbori in manjši vokalni ansambli, ki so dosegli med obema vojnima s turnejami po Evropi mednarodni sloves. To tradicijo nadaljuje po drugi svetovni vojni poleg nekaterih izvrstnih pevskih zborov tudi Slovenski oktet v svoji značilni sestavi osmih moških glasov.

Člani Slovenskega okteta so med najboljšimi slovenskimi pevci: dva sta prva tenorista opere v Ljubljani, eden je

basist prav tam, eden je član komorne zbor in solist Radia Ljubljana, štirje pa so člani in solisti reprezentativnega zbor Slovenske filharmonije v Ljubljani. Teh osem pevcev svojega ansambla ni sestavilo slučajno, temveč se imajo za sodelovanje v oktetu zahvaliti uspešno prestani avdiciji, kjer je široko sestavljena komisija iz najvišjih glasbenih institucij slovenskega glavnega mesta (Ministrstvo za kulturo in prosveto, Direkcija Opere in Radia, Akademija za glasbo, Slovenska filharmonija) izbrala izmed 35 pevcev teh osem. Ti so odslej na strogo amaterski podlagi začeli z vajami pod vodstvom prof. Janeza Boleta. V svojem dveletnem delu in obstoju so si osvojili bogat repertoar narodnih in umetnih zborovskih pesmi jugoslovanskih skladateljev. Oktet obvlada ves svoj spored na pamet.

Poslanstvo Slovenskega okteta je prikazati doma in v tujini visoko stopnjo jugoslovanske reproduktivne umetnosti, kvalitetno komorno zborovsko petje ter dovršeno interpretacijo zahtevnega repertoarja, prav tako pa populariziranje zanimanja za narodno in umetno pesem širom naše domovine.

Tej nalogi je Slovenski oktet vsekar kos, saj je imel doslej širom Slovenije odlične uspehe, ki jih poudarjajo vse brez izjeme izvrstne kritike. Slovenski oktet si je pridobil sijajno ime tudi v tujini s koncerti v Avstriji (Celovec in nekatera manjša koroška mesta) ter z gostovanjem v dveh zaporednih sezijah v Trstu.

Delo pionirjev tržiške gimnazije

Za štirinajst dni so se zaprla šolska vrata. Šolske knjige, torbe pa tudi dijaki sami počivajo. Pol leta napornega dela je za tistimi dijaki, ki pridno delajo, in zaslužijo oddih. Saj niso posečali samo šole in prihajali nekateri vsak dan od daleč, tudi doma se je treba učiti in v pionirski organizaciji so tudi vestni in delavni.

Čemu pionirska organizacija? Ima namen, da nudi otrokom v njihovem prostem času kaj za razvedrilo in jim daje hkrati priliko, da v njenih krožkih dobe odgovor na vse tisto, kar jih posebno zanima in se lahko izživljajo v tem, za kar imajo posebno veselje.

Skoraj 100 dijakov poje pri pionirskem pevskem zbvru, ki se zdaj deli na mlajšo in starejšo skupino. Vodi ga tov. Milica Debeljakova, ki se z mladimi pevci zelo trudi in je z zborom nastopila takorekoč na vsaki proslavi v Tržiču, lep uspeh pa je doživela tudi lani na koncertu v Tržiču in v Ljubljani.

Ženska ročna dela obiskuje toliko dijakinj, da so razdeljene na tri skupine. Šivajo, krpajo, kvačkajo in pletejo razne stvari. Tudi rokavice s prsti zanje niso več umetnost. Že več let vodita krožek profesorici Bandlova in Costova, ki jo odlikuje veliko potrpljenje in lju-

bezen do dela. Letos jima pomaga še tov. Golobova.

Folklorno skupino vodi že tretje leto tov. Uršič, ki ni iz prosvetnih vrst, pa je vseeno velik prijatelj mladine. Tak sta tudi tov. Štalc, ki se ukvarja s šahisti, in tov. Ahačič, ki vodi harmonikarje. Folklorno skupino je videl že marsikdo zaplesati in je tedaj gotovo dejal, da ni kar tako. Šahisti so na tekmovanjih za prvenstvo pionirjev okraja Kranj vsa leta zasedali prva mesta. Naši harmonikarji pa jo včasih tudi res dobro urežejo. Voditeljem teh treh krožkov (kakor seveda tudi ostalim voditeljem) se pionirska organizacija prav posebno toplo zahvaljuje za njihov trud.

Planinska skupina deluje na gimnaziji že od 1946. leta in ima najmočnejšo tradicijo. Iz nje so izšli že mnogi dobri smučarji in planinci. Letos so napravili več izletov, za praznik republike pa so obiskali graničarje na Zelenici in jih obdarovali. Skupino vodi tov. prof. Costa, ki bo imel v počitnicah tudi smučarski tečaj za gimnazijo na Kofcah, kjer je zanj že v jeseni pripravil s svojo skupino drva in ostalo potrebno.

Upajmo, da bo dobil Tržič tudi kakga novega mladega pisatelja ali pe-

snika ali humorista iz vrst pionirjev, ki vsi navdušeni posečajo literarni krožek. Vodijo ga tov. profesorji Kušljanova, Plesničarjeva in Rodičeva. Več o krožku ne bi pisala, saj se vam bo v prihodnji številki Tržiškega vestnika sam predstavil s svojimi deli.

Risarski krožek se resno in skrbno pripravlja za razstavo del ob koncu leta pod vodstvom mladega grafika tov. prof. Batista, ki je oskrbel razstavo otroških novoletnih motivov že za letošnji praznik Novoletne jelke.

Obravnavanje drobnih zanimivosti iz narave, spomladi pa botaniziranje je najbolj priljubljeno opravilo prirodoslovnega krožka, ki vključuje tudi mlade kemike. So zelo iznajdljivi pri izdelavi priprav za poskuse, pa tudi kemikalije pridno prinašajo. Vodita ga tov. profesorja Rakovec in Faganelijeva.

Na šoli obstoji tudi podmladek telovadnega društva Partizan, ki šteje dokaj telovadcev. Dekleta vodi tov. Nives Finkova.

Dijaki oddaljenih krajev težko posečajo delo v krožkih, pač pa se vestno udeležujejo pionirskih udejstvanj v večjem obsegu, kot protestnega zborovanja v oktobru zaradi krivične odločitve glede Trsta, obiska predstave „Odločitev“ ob priliki gostovanja Prešernovega gledališča iz Kranja, gledali so poučni film o prometu, pred Novim letom pa so si v Ljubljani ogledali Vliharjeve šaloigre in Ljubljano samo v prednovoletnem razpoloženju. Doma pa so tiste dni videli kinopredstavo „Ostržek“ in pravljico igrano „Palčki“. Dedek Mraz pa jih je obdaroval s tremi šotorskimi krili in z mikroskopom.

13. januarja pa so naši pionirji doživeli še prav nekaj posebnega. Radio Ljubljana je posnel nekaj drobcev iz življenja in dela pionirjev v krožkih na magnetofonski trak in kmalu boste imeli priliko to slišati v radiu.

Včasih pravimo, da otroci nič ne delajo. Kakor vidite, to ne bo držalo. Res je nekaj dijakov, ki jim ni ne do učenja ne do dela in so lenobe, je pa tudi dokaj takih, ki v šoli, doma ob knjigi, nalogi, risbi in še v krožkih toliko delajo, da njihov delovni dan zdaleka presega osemurni delavnik delavca in nameščenca.

Osebnostna vest

Pred nekaj dnevi je na zagrebški ekonomski fakulteti diplomirala **Božena Pirčeva**, hči direktorja Trgovskega podjetja „Triglav“. Čestitamo!

ZAHVALA

Vsem, ki so spremili našega dragega očeta, starega očeta, brata in tasta

Alojza Stefeta

na svoji zadnji poti izrekamo toplo zahvalo. Zahvaljujemo se predvsem primariju dr. Černetovi, kakor tudi gasilskemu društvu, pevcem, godbi in darovalcem venec.

Družina Štefe - Globočnik
in ostalo sorodstvo.

TELESNA VZGOJA IN ŠPORT

Letošnja smučarska sezona

Naši smučarji so se za letošnjo zimo pripravljali že vso jesen v telovadnici, čim je zapadel sneg, so pa pričeli s pravim zimskim treningom. Najboljši so odšli že koncem decembra na zvezni tečaj na Črni vrh nad Jesenicami, kjer so pod vodstvom Slavka Lukanca trenirali za meddržavne tekme. Od Tržičanov so bili v tem tečaju še Janez Štefe, Janko in Jože Krmelj, Zdravko Križaj in Ludvik Dornik. Za zaključek so imeli tekme, kjer je sigurno zmagal Janez Štefe pred Kunčičem z Jesenic in Tinčkom Mulejem.

Ostali tržiški smučarji so v času od 8. do 11. januarja trenirali doma v Tržiču. Mladinci so vadili ob vzpenjači v Hrastih in jih je vodil Slavko Lukanc, člani pa so utrjevali svoje znanje pod vodstvom Janka Krmelja. V obeh skupinah je sodelovalo preko 30 tečajnikov.

V nedeljo, 10. t. m. so imeli smučarji svoje klubsko prvenstvo, ki je veljalo tudi kot izbirno tekmovanje za določitev moštva za prvenstvo Gorenjske, ki bo v okviru Gorenjskega zimsko-športnega tedna.

Med mladinci je zmagal Karel Štucin pred Francijem Sušnikom in Dušanom Kristanom, dobre rezultate pa so še dosegli Lado Stritih, Igor Verbič, Janez Gačnik, Riko Prešern in Pavel Kralj.

Med pionirji je zmagal Janez Meglič pred Albertom Zupanom, Jožem Štucinom, Mitjem Stritihom in Antonom Vrhovnikom.

Tekmovali so tudi najmlajši, od katerih je bil najboljši Marijan Hladnik, dobro pa sta se odrezala tudi Jože Koštrun in Janez Dovžan.

Vse gornje tekme so bile dopoldne v Hrastih. Popoldne se je vršila tekma za člane z vrha Novine. Pri članih so sodelovali tudi najboljši mladinci, ki so preizkušeni starejšim tekmovalcem pripravili neprijetno presenečenje, sicer pa dokazali, da imamo v Tržiču zopet nekoliko novih mladih tekmovalcev, ki vodilnih vajeti ne bodo izpuštili iz rok in Tržiču obdržali sloves, ki ga uživa v smučarskih krogih. Najbolj se je izkazal mladi Janez Ahačič, ki je v konkurenci najboljših bil prvi in premagal vse doslej priznane smučarje. To je seveda omogočila dokaj lahka proga, toda vseeno smo tega rezultata lahko vsi veseli. Druga sta bila z istim časom in le za 3 desetinke sekunde slabša od Ahačiča Zdravko Križaj in Jože Krmelj pred Matevžem Lukancem, Marijanom Šarabonom in St. Štefetom. Takoj za njimi se je plasiral zopet mladinec Franci Sušnik, ki je pustil za seboj Janka Krmelja Ludvika Dornika in vse ostale. Matevžu Lukancu je šlo po njegovi težki nezgodi kar dobro in vse kaže, da bo v kratkem času zopet v stari formi.

Na vseh tekmovanjih je sodelovalo 96 tekmovalcev. Tekmovanje je organiziral Smučarski klub „Ljubelj“, ki letos zelo živahno deluje. Gorenjskega prvenstva se bo udeležil kar s 30 tekmovalci in upamo, da bodo tudi rezultati odgovarjajoči, čeprav sta Janez Štefe in Slavko Lukanc odsotna. Oba sta namreč trenutno na tekmovanjih v Avstriji, kjer, kakor smo zvedeli, vneto pomagata pri reševanju ponesrečencev ob snežni katastrofi, ki je prizadela mesto Schruns na Tirolskem.

Problemi tržiškega nogometa

(Nadaljevanje)

Mladim je treba tudi nabaviti gumi-jaste copate in jim nuditi dodatek po treningu in tekmah. Jasno nam mora biti že, da je dvig kvalitete nogometa predvsem odvisen od mladine. To dejstvo nas mora pripeljati do tega, da posvetimo vse sile vzgoji mladine in na ta način ustvarimo že enkrat subjektivne pogoje za dober nogomet. Treba je zbuditi ljubezen do športnega udejstvovanja, gojiti pri ljudeh po-zrtvovalnost in disciplino, predvsem pa p-nos, da so športniki Titove Jugoslavije!

Dobro bi bilo se vprašati, kaj dela odbor nogometne sekcije. V začetku so se seje vršile polnoštevilno in redno. Počasi pa so začele kopneti kakor sneg po toplem spomladanskem soncu. Mimogrede povedano: SD „Ljubelj“ obstoji samo na papirju, saj upravni odbor nima ne predsednika, ne podpredsednika. Blagajnika pa sploh ni potrebno imeti, saj ni bilo nobenega dela z denarjem. Zato ni čudno, da se sekcije sestajajo na svojih sestankih le po volji in potrebi, brez nadzorstva upravnega odbora. Odbor nogometne sekcije je v začetku štel 14 članov, ki so zapuščali odbor zaradi napačnih postavk, ker

niso dobili karte za prost vstop itd. Takega in tolikšnega dela ne more upravljati tako malo ljudi. Zato se ne čudimo, ako ni prave koordinacije med sekcijami, društvi in igralci. S tako prakso moramo prekiniti. Kot bomo zahtevali od igralcev, da so po-pozrtvovalni, disciplinirani in da znajo igrati, tako bomo zahtevali od vseh funkcionarjev, da poznajo nogomet in da se konkretno, to se pravi praktično bavijo z delom in nalogami svojih sekcij. Tisti, ki tega namena nimajo in iščejo samo častne naslove, so nam nepotrební ter jih je treba izključiti iz društev in sekcij.

V letu 1951 so odpadle vse subvencije, ki jih je v prejšnjih letih dajala država društvom. Tako smo bili postavljeni pred dejstvo samovzdrževanja, kar pa pri nas ni mogoče. Z dobro reklamo in z dobrim nasprotnikom smo uspeli pridobiti ca 600 gledalcev, kar za naše finančne izdatke nikakor ne zadošča. V vsem letu je bila finančna kriza velika, tako da so posamezni člani odbora morali zalagati denar za nadaljnje tekmovanje. Poslali smo prošnje na vsa podjetja, toda niti odgovora nismo bili vredni, razen predilnice in LOMO.

Predilnica nam je nudila prosto pranje dresov ter papir za letake., LOMO pa je uredil slačilnico, za kar je plačal preko 100.000 dinarjev. Ostala podjetja pa so stala ob strani, nekatera tako zelo, da nas za 800 din mislijo predati državni arbitraži. V tem pogledu bo treba preobrat v kakršni koli obliki. Nabava novih žog, čevljev, dresov in ostalih drobnarij stane dosti denarja, zato bo v tem pogledu treba v mrtvi sezoni najti izhod in si denar nabaviti.

Poglavje zase je igrišče. Vsi dobro vemo, da od vsega začetka pa do danes na igrišču ni napredka. Prostovoljne ure so se vrstile, delale so vse organizacije, mladina, vojska in športniki, toda vse zaman. Ploskev za nogomet je urejena. Kaj pa zapadna stran igrišča? Dosti dela je bilo vloženega, da napravimo zasilno oporo, zidano ali leseno. Do jeseni je vse v redu, po prehodu v deževno dobo pa vse opore nič ne zaležejo. Zato bi bilo prav, da LOMO za leto 1954 vnese v investicijski plan vsaj zasilno zgraditev stadiona, nujna pa je dograditev zidanega opornega zidu na zapadni strani.

Po vsem tem vidimo, da bo imel novi odbor polne roke dela. Ob osamosvojitvi sekcije predlagamo novo ime Nogometni klub Tržič. V tem trenutku bodo vsi igrači funkcionarji čutili res pravo zavest, da tekmujejo v imenu mesta in delajo v čast tako revolucionarnemu mestu, kot je prav naš prelepi Tržič. Smučarji so si že izbrali novo ime Smučarski klub „Ljubelj“, kateremu predseduje Ahačič Jože.

Občni zbor je pred dumi. Izbrati je treba res prave idealiste za to panogo, ki se razumejo na nogomet in take, ki ne bodo zapuščali društva v še tako kritičnih časih, nadalje take, ki bodo znali plevl takoj odstraniti, dati pa priznanje in pohvale vsem discipliniranim in vsem tistim, ki bodo kaj žrtvovali za napredek nogometnega kluba v korist in čast Tržiča.

Gibanje v elivalstvu

za čas od 25. 12. 1953 do 15. 1. 1954

Rojeni: Raztresen Bojan, Tržič, Pot na pilarno 4; Bečan Silva, Tržič, Za Mošenikom 9; Zupančič Antonija, Križe 65; Toporiš Miran, Tržič, Glavni trg 23; Debevec Tatjana, Tržič, Cerkvena 11; Meglič Vera, Dolina 121; Gosar Tatjana, Pristava 7.

Umrli: Markun Frančiška, preužitkari-ca, Križe 18, stara 72 let; Šter Ana, Tržič, Predilniška ul. 3, stara 49 let; Dobre Marija, hči delavca, Loka 22, stara 1 mesec; Golmajer Marija, gospodinja, Breg 1, stara 63 let; Gogala Jakob, upokojenec, Pristava 7a, star 65 let; Škerbinek Natalija, hči delavke, Tržič, Preska 11, stara 4 mes.; Štefe Alojzij, upokojenec, Tržič, Prečna 2, star 54 let; Krsnik Ana, gospodinja, Leše 9, stara 68 let; Dolinar Marija, gospodinja, Križe 48, stara 64 let.

Poročeni: Mildschuh dr. Leopold, advokat in Belhar Marija-Elizabeta, medic. tehnik; Lombar Janez, logar in Meglič Pavlina, tovarn. delavka; Grašič Janez, čevljar in Žepič Elizabeta, prešivalka; Frezza Ivan, čevljarski pomočnik in Meglič Marija, šivilja; Kunauer Rajmund, vratar in Smolej Leopoldina, gospodinja. Cestitamo!

**Postanite
naš stalni naročnik!**